OFFICIUM
S. ELISABETH
REGINÆ PORTUGALLIÆ,
DUPLEX SECUNDÆ CLASSIS
cum Octava.

Pro omnibus Regnis, ac Dominiis Regi Hispaniarum Catholico subjectis. Ex conces. SS. D. N. D. Benedicti XIV. sub die 6. Augusti. 1748.

DIE VIII. JULII.

In festo S. Elisabeth Reginæ Portugalliæ.

Duplex ij. Classis cum Octava.

Omnia ut in Breviario Romano.

Per totam Octavam S. Elisabeth fit de Sanctis occurrentibus, ut in Breviario, cum commemorat. Octavæ juxta Rubricas Generales.

DIE IX. JULII.

Secunda die infra Octavam sanctæ Elisabeth.

Omnia dicuntur ut in die festi præter Lect. j. Noct. quæ dicuntur de Scriptura occurrente & Lect. ij. & iij. Noct. quæ dicuntur, ut infrà.

In secundo Nocturno.

Sermo S. Gregórii Nazianzéni.

In laudem Gorgoniæ circa medium.

Lectio iv.

BEâta Elísabeth pudicítiæ quidem laude ádeò præstitit, adeôque non modò omnes ætâtis suæ mulíeres, sed étiam véteres, quæ eo virtûtis génere floruísse dicúntur, antecélluit, ut, cùm in duo hæc génera vita nostra omnis divîsa sit, nimîrùm in matrimónium, & cœlibâtum (quorum álterum ut præstántius & divínius, ità majôris quoque labôris & perículi; álterum humílius quidem & abjéctius, céterùm minóri perículo obnóxium) vitâtis utriúsque status incómmodis, quidquid in utrôque cómmodi erat, delégerit, in utrúmque coégerit, altérius nempè sublimitâtem, altérius securitâtem: fuerítque citra supercílium pudîca, cœlibâtus cómmoda matrimónio témperans, ac re ipsa osténdens, neutrum horum suápte natúra tali esse, ut nos prorsùs vel Deo vel mundo adstríngat, vel ab his pénitùs nos séparet.

℟. Audi filia.

Lectio v.

NOn enim quia carni conjúncta erat, idcircò à spíritu disjúncta est: nec quia pro cápite virum habêbat, ideò primárium

márium caput ignorâvit : sed mundo naturæque háctenùs obsecûta, ut carnis legi, vel ei pótiùs qui hanc carni legem indíxit, satisfáceret, totam se pósteà Deo consecrâvit. Enimvérò divînus Sálomon in Provérbiis, féminam domi manéntem, virúmque amántem laudat, quæ honéstè in domo versâtur, ac muliébria officia viríli & strénuo ánimo exéquitur, sempérque ad fusum & colum manus obfirmat, ceterâque ómnia præstat, quæ ille de honésta & indústria matróna prædicâvit. Ego verò si ab his rebus laudándæ Elísabeth arguménta péterem, simíliter fácerem, ac si ab umbra státuam laudârem, aut ab únguibus leônem, relíctis majóribus & excellentióribus. ℟. Manum suam.

Lectio vj.

QUænam umquam dígnior fuit, quæ in públicum se inferret? quænam tamen ráriùs visa est, minúsque virôrum óculis pátuit? quænam óculos æquè frænâvit? quænam risum ádeò irrîsit, ádeò ut vel léviter subrisisse propémodum nímium ipsi viderêtur? quænam áuribus suis jánuas magis impósuit? quænam rursùs eas divíno sermóni magis apértas hábuit? imò quænam mentem linguæ moderatrîcem magis præfécit ad pronuntiándas Dei justificatiónes? quænam modum ordinémque lábiis suis magis constítuit? Unus illi rubor placêbat, quem gignit pudor: unus candor quem parit abstinéntia. ℟. Regnum mundi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 13.

IN illo témpore: dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum Cœlôrum thesáuro abscóndito in agro. Et réliqua.

De Homilîa sancti Gregórii Papæ.

Homilia 11. *in Euangelia.*

REursùm cœléste regnum negotiatóri hómini símile dícitur, qui bonas margarítas quærit, sed unam pretiósam invênit, quam vidélicet invéntam, ómnia vendens emit: quia qui cœléstis vitæ dulcédinem in quantum possibílitas admíttit, perféctè cognóverit, ea quæ in terrénis amáverat, libénter cuncta derelínquit; in comparatiône ejus viléscunt ómnia, déserit hábita, congregâta dispérgit: inardéscit in cœléstibus ánimus, nihil in terrénis libet: defórme conspícitur, quidquid de terrénæ rei placêbat spécie, quia sola prætiósæ margarítæ cláritas fulget in mente.

℟. Os suum. Lectio viij.

RUrsùs símile esse regnum cœlôrum sagénæ in mare missæ dícitur, ex omni génere píscium congregánti, quæ implêta ad littus edúcitur, & in vasis boni pisces eligúntur, mali autem projiciúntur foras. Sancta Eccle-

Ecclésia sagénæ comparâtur, quia & piscatóribus est commíssa, & per eam quisque ad ætérnum regnum à præséntis sæculi flúctibus tráhitur, ne in ætérnæ mortis profúndo mergâtur. Quæ ex omni génere píscium cóngregat: quia ad peccatôrum véniam sapiéntes & fátuos, líberos & servos, dívites & páuperes, fortes & infirmos vocat.

℟. Invocávi. Lectio ix.

QUæ sagêna, scílicet Ecclésia, tunc universáliter replêtur, cùm in fine suo humáni géneris summa conclúditur. Quam edúcunt, & secus littus sedent: quia sicut mare sæculum, ità sæculi finem signíficat littus maris. In quo boni pisces in vasis eligúntur, mali autem projiciúntur foras: quia & elécti quique in tabernácula ætérna recipiúntur, & intérni regni luce pérdita, ad exterióres ténebras réprobi pertrahúntur.

Te Deum laudâmus.

In Vesperis à Capitulo fit de SS. Sept. Frat. Mart. cum commemorat. S. Elisabeth, col. rubr.

DIE X. JULII.

Tertia die infra Octavam sanctæ Elisabeth.

Fit de SS. Sept. Frat. Mart. ut in Breviario cum commem. Octav. in Laud. & Mis. Orat. 3. Concêde nos. In ij. Vesperis à Capitulo fit de die infra Octav. S. Elisabeth cum commemor. SS. Sept. Frat. Mart. & S. Pii Papæ & Mart. col. alb.

DIE XI. JULII.

Quarta die infra Octavam sanctæ Elisabeth.

In secundo Nocturno.

Sermo sancti Augustini Epíscopi.

Serm. 54. de Diversis, cap. 1.

Lectio iv.

PRæstâbit nobis, qui diem istum commendâvit in Sanctis suis, ut infirmitas vocis nostræ sufficiat intentióni vestræ. Et hoc quod gestâmus in mánibus, Scriptûra scílicet quam vidêtis, comméndat nobis inquiréndam & laudándam mulíerem quamdam, habéntem magnum virum, eum qui invênit pérditam, ornâvit invéntam. Atténdite cujus membra estis, inspícite cujus filii estis. Mulíerem fortem quis invéniet? Difficile est invenîre eam; imò difficile est nescîre eam. Nónne ipsa est cívitas in monte, quæ abscóndi non potest? quare ergo dictum est, Quis invéniet? cùm dici debúerit, Quis non invéniet? Sed tu civitâtem in monte pósitam vides: ut autem in monte ponerêtur, invénta est quæ períerat.

℟. Audi filia.

Lectio v.

QUando illustrâta est quis eam non videt? quando latêbat, quis eam invenîret? Ipsa enim cívitas est una illa ovis, quam pérditam quæsivit ille pastor, & invéntam gaudens in húme-

húmeris reportâvit. Ipse pastor, mons est: ovis autem in húmeris ejus, cívitas in monte. Fácilè est ut vídeas eam collocâtam in monte: quando eam inveníres, cùm latêret in vépribus, in spinis útique delictôrum suôrum? Ibi enim quæsisse magnum est, ibi invenísse mirábile est. Hæc ejus difficilis invéntio commendâtur, cùm dicit: Mulíerem fortem quis invéniet? quis enim, quia unus; non, quia nec unus.

℟. Manum suam.

Lectio vj.

Cap. 3.

PRetiósior est autem lapídibus pretiósis, quæ ejúsmodi est. Quid magnum quia pretiósior est múlier hæc lapídibus pretiosissimis? Pretiósi lápides ideò dicti sunt, quia charitâte valent. Jam ille vilis est, prétium pérdidit, qui non habet charitâtem. Doctrînam suam jactet licet, linguam suam jactet licet; áudiat æstimatôrem verôrum lápidum matrónæ hujus: áudiat, inquam, quemdam artíficem ornaménti hujus inspectôrem. Si linguis hóminum loquar, inquit, & Angelôrum, charitâtem autem non hábeam, factus sum æraméntum sonans, aut cymbalum tínniens. Jam non fulget, sed tinnit. Ergo díscite lápides æstimâre, negotiatóres regni cœlôrum: nullus lapis nobis pláceat, præter hujus mulíeris ornaméntum.

℟. Regnum mundi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 13.

IN illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlôrum thesáuro abscóndito in agro. Et réliqua.

Homilîa sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 2. in Matth. cap. 13.

THesáurus iste, in quo sunt omnes thesáuri sapiéntiæ & sciéntiæ abscónditi, aut Deus Verbum est, qui in carne Christi vidêtur abscónditus; aut sanctæ Scriptúræ, in quibus repósita est notítia Salvatôris: quem cùm quis in eis invénerit, debet ómnia istîus mundi emoluménta contémnere, ut illum possit habêre quem réperit. Quod autem séquitur: Quem cum invénerit homo, abscóndit; idcircò dícitur, non quòd hoc de invídia fáciat, sed quòd timôre servántis, & noléntis pérdere, abscóndat in corde suo, quem prístinis prætulit facultátibus.

℟. Os suum.

Lectio viij.

ALiis verbis idípsum, quod suprà dícitur. Bonæ margarítæ, quas quærit ínstitor, Lex & Prophétæ sunt. Unum autem est pretiosissimum margarîtum, sciéntia Salvatôris, & sacraméntum passiônis illîus, & resurrectiônis arcânum. Quod

cùm

cùm invénerit homo negotiâtor, símilis Pauli Apóstoli, ómnia Legis, Prophetarúmque mystéria, & obſervatiónes príſtinas, in quibus inculpátè víxerat, quaſi purgaménta contémnit & quiſquílias, ut Chriſtum lucrifáciat. Non quòd invéntio novæ margarítæ condemnátio ſit véterum margaritârum; ſed quòd comparatiône ejus omnis ália gemma vílior ſit.

℟. Invocávi.

Lectio nona dicitur de S. Pio papa & Mart. qua finita dicitur Te Deum laudâmus.

Veſperæ dicuntur de ſancto Joanne Abbate cum commem. Octav. & SS. Naboris, &c. Mart.

DIE XII. JULII.

Quinta die infra Octavam ſanctæ Eliſabeth.

Fit de ſancto Joanne Gualberto, cum commem. Octav. & SS. Naboris, &c. Mart. ut in Breviario.

In ij. Veſperis, fit commem. ſancti Anacleti Papæ & Mart. & Octavæ.

DIE XIII. JULII.

Sexta die infra Octavam ſanctæ Eliſabeth.

Fit de ſancto Anacleto Papa & Mart. ut in Breviario cum commem. Octavæ in Laud. & Miſ. Orat. 3. Concêde nos.

Veſperæ de ſancto Bonaventura Epiſc. & Doct. cum commemorat. ſancti Anacleti, & Octavæ.

DIE XIV. JULII.

Septima die infra Octavam ſanctæ Eliſabeth.

Fit de ſancto Bonaventura Epiſc. & Doct. ut in Breviario cum commem. Octav. in Laud. & Miſ. Credo. In Veſp. à Cap. fit de Oct. S. Eliſabeth. ut in j. Veſp. Feſti, cum commemor. S. Bonaventuræ.

DIE XV. JULII.

In Octava ſanctæ Eliſabeth Viduæ. Duplex.

Omnia ut in die Feſti, præter Lectiones j. Nocturni quæ dicuntur de Scriptura occurrenti, & Lect. ij. & iij. Nocturni, quæ dicuntur, ut infrà.

In ſecundo Nocturno.

De Sermône ſancti Auguſtíni Epíſcopi.

Unde ſuprà cap. 12.

Lectio iv.

Duplícia pállia fecit viro ſuo. Jam acclamâtis: credo, quod agnóſcitis quæ ſunt duplícia pállia. Laudes ſunt, laudes fidei, laudes confeſſiônis, laudes prædicatiônis. Quare duplícia? Chriſtum laudas, Deum laudas, & hóminem. Duplíciter lauda, ſimplíciter lauda. Duplíciter, quia homo eſt, & Deus: ſimplíciter, ut non ſis fictus. Confitêre Deum, confitêre hóminem: lauda Deum in hómine, lauda hóminem in Deo. Téxuit preTioſiſſimum illud pállium laudis: In princípio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, &

& Deus erat Verbum : hoc erat in princípio apud Deum. Téxuit & áliud pállium, propter conversatiônem inter hómines quotidiânam : Verbum caro factum est, & habitâvit in nobis.

℟. Audi filia.

Lectio v. *Cap.* 16.

HIc ergo ista laboriôsa, vígilans, solícita, sevérè castígans domum suam, surgens de nóctibus, íntuens lucérnam ne extinguâtur, in tribulatiône fortis, nondum recéptis promíssis pavens, bráchia sua in fusum confirmans, non pigrum panem mandúcans. Ob labóres istos quasi paupertâtis & necessitâtis sæculâris, quid erit quia in diêbus novíssimis lætâta est? Quid erit? Audîte: propter quam spem árdeat lucérna nostra tota nocte, nunc audîte. Surrexérunt filii ejus, & ditáti sunt. Modò in paupertâte vívimus, in paupertâte vigilâmus : & cùm mórimur, in paupertâte dormîmus : sed surgêmus, & ditábimur. Quæ illæ divítiæ sunt Angelôrum? unam vestem habent lucis : numquam téritur, numquam sordidâtur. Si filius es mulíeris hujus, attende quando tibi divítiæ promittántur. Surrexérunt filii ejus, & ditáti sunt, paráti resurrectiônis divítias accípere. Noli has amâre, ut mereâris ad illas venîre.

℟. Manum suam.

Cap. 17. & 18.

Lectio vj.

ET vir ejus laudâvit eam. Multæ, inquit, filiæ fecérunt poténtiam. Laudes sunt, quibus eam laudat vir ejus. Quæ filiæ, quibus hæc comparâtur? Non comparâtur. Tu autem superásti. Atténdite ergo vos, jam in fine lectiônis sumus. Multæ filiæ fecérunt poténtias, multæ locútæ sunt linguis, sciérunt ómnia sacraménta, fecérunt virtútes multas, dæmónia exclusérunt, res suas paupéribus distribuérunt, córpora sua ígnibus tradidérunt : inflátæ sunt, quia charitâtem non habuérunt. Tu autem superásti & superposuísti omnes, non solùm flore, sed & fructu grávida abúndans. Date illi de frúctibus mánuum suârum. Quid date? Venîte benedícti Patris mei. De quibus frúctibus mánuum ejus? Esurívi enim, & dedístis mihi manducâre. Et quod illi deínde negótium erit, finítis labóribus? Et laudêtur in portis vir ejus. Ipse erit portus labôrum nostrôrum, vidêre Deum, laudâre Deum.

℟. Regnum mundi.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Euangélii secúndùm Matthæum.

Lectio vij. *Cap.* 13.

IN illo témpore : Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc : Símile est regnum cœlôrum thesáuro abscóndito in agro. Et réliqua.

De Homilia sancti Augustíni Epíscopi.

Unde suprà quæst. 16.

IDeò omnis scriba doctus in regno cœlôrum, similis est hómini patrifamílias, qui profert de thesáuro suo nova & vétera. Utrùm ista conclusiône expónere vóluit, quem díxerit thesáurum in agro abscónditum? Quóniam sanctæ Scriptúræ intelligúntur, quæ nómine duôrum Testamentôrum novi & véteris concludúntur quemádmodùm apud álium Euangelístam gládium bis acûtum tali conclusiône vidêtur expónere. ℟. Os suum.

Lectio viij.

AN quia in parábolis ista locûtus est, & cùm quæsísset ab eis utrùm intellexíssent, respondérunt, se intellexísse? Fortássè ista similitúdine última patris famílias proferéntis de thesáuro suo nova & vétera, osténdere vóluit eum doctum habéndum esse in Ecclésia, qui étiam scriptúras véteres parábolis explicátas intelléxit, ab istis novis accípiens régulas: quia & ista Dóminus per parábolas enuntiâvit, quamvis ipse Christus esset finis illôrum, id est, ut in eo illa vétera compleréntur. ℟. Invocávi.

Lectio ix.

UT si ipse, in quo illa compléntur & manifestántur, per parábolas adhuc lóquitur, donec ejus pássio velum discíndat, ut nihil sit occúltum quod non revelêtur: multò magis illa, quæ ad commendándam tantam ejus salûtem tam longè de illo scripta sunt, parábolis opérta esse novérimus: quæ cùm Judæi ad lítteram accíperent, noluérunt esse docti in regno cœlôrum, neque transire ad Christum, ut auferêtur velâmen quod supra cor eôrum pósitum est.

Te Deum laudâmus.

Vesperæ dicuntur de festo Triumphi sanctæ Crucis, cum commemorat. Octavæ sanctæ Elisabeth, col. Rub.

HISPANIARUM.

AD pias enixasque instantias nomine Catholici Regis Hispaniarum per R. P. D. Alphonsum Clementem de Arostegui Sanctissimo Domino nostro Benedicto XIV. porrectas, Sanctitas sua benignè inclinata indulsit, ut Festum sanctæ Elisabeth Lusitanorum Reginæ, Infantis Regis Aragoniæ, quod in Regnis, ac Ditionibus Regis Portugalliæ, & Algarbiorum cum Officio, & Missa sub ritu duplici secundæ classis cum Octava peragitur, in posterum in cunctis Regnis ac Dominiis Regi Catholico subjectis sub eodem ritu, & cum Octava ex Octavario Romano jam approbato desumenda celebrari possit & valeat. Hac die 6. *Augusti* 1748.

D. F. Cardinalis Tamburinus, Præfectus.

Loco ✠ Sigilli.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secret.